

DANIELLE STEEL

Repülő
angyalok

DANIELLE STEEL

Repülő
angyalok

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Flying Angels*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © Danielle Steel, 2021

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2024, by Aczél Teodóra

Cover design: © *Scott Biel*

Cover illustration: *Debra Lill*

Cover image: © *Rekha Garton/Arcangel* (women),
Konoplytska/Getty Images (plane)

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Aczél Teodóra*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2024

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Imádott gyermekeimnek,
Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának*

*A kihívások és nehézségek,
amelyekkel az életben szembesültök,
váljanak áldássá,
és hozzanak titeket közelebb azokhoz,
akiket szerettek.*

*Kívánok nektek bátorságot, erőt, bölcsességet,
jó szerencsét, örömet, szeretetteli életet,
és jó embereket, akik szeretnek,
megvédenek és megvigasztalnak benneteket.*

Teljes szívemből szeretlek titeket,

Anyu / d.s.

„A szeretet bátorrá tesz.”

Első fejezet

Nagy napra virradt a Parker család ezen a tökéletes reggelen, 1938 júniusában. Audrey már előző este előkészítette édesanyja számára azt a kékes-szürke selyemruhát, amelyet Ellen olyankor viselt, amikor elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy elhagyja a házat egy jelentős esemény kedvéért. A mainál pedig aligha lehetett jelentősebb eseményt elképzelni. William Edward Parker, Ellen fia és Audrey bátyja, ma veszi át a diplomáját az Annapolisi Haditengerészeti Akadémián, apja és nagyapja nyomdokaiban járva. Ellen csak azt sajnálta, hogy néhai férje és apósa már nem érthette meg ezt a napot. Willnek az anyján és a húgán kívül nem voltak rokonai. Apjától és nagyapjától eltérően Will jobban lelkesedett a repülőgépekért, mint a hajókért. A fiú számára az alapozó repülősképzés lesz a következő lépcsőfok a haditengerészet repülőállomásán, a floridai Pensacolában. Will haditengerészeti pilótának készült. Az alapozást követően további, magasabb szintű kiképzés vár még rá, hogy végül elsajátítsa a repülőgép-hordozóról történő felszállást és a landolást az anyahajón. A mai napon az alapdiplomáját veszi át az akadémián.

Apja, Francis Parker kapitány három éve hunyt el agydaganatban. Nagyapja akkor halt meg, amikor ő és Audrey még kisgyerekek voltak. A há-

romcsillagos Jeremiah Parker altengernagy mára csak homályos emlékképként élt bennük: magas férfi gazdagon dekorált egyenruhában. Parkerék a haditengerészetnek elkötelezett, köztisztületben álló család voltak, és fel sem merült, hogy Will ne követné a felmenői példáját. Íratlan törvény volt a családban, hogy a Parker fiúk Annapolisba mennek az akadémiára, és Will sohasem mert volna ellenszegülni. Nem akart csalódást okozni apjának és nagyapjának, jóllehet egyikük sem érte meg a nagy napot. Will a fehér díszegyenruhájában készült a diplomaosztó ünnepélyre.

Szülei betegsége döntő hatást gyakorolt Audrey életének alakulására. Mindössze néhány hónappal azután, hogy apja kínszenvedéssel járó betegeskedés után meghalt agydaganatban, anyja különös tüneteket kezdett produkálni: izomgyengeség és egyensúlyi zavarok léptek fel nála, és a keze is remegett. Kezdetben Ellen és Audrey is a sok idegeskedésnek tudta be a tüneteket, később azonban kezdődő Parkinson-kórt diagnosztizáltak nála. Az orvosok elmagyarázták nekik, hogy a Parkinson-kór progresszív betegség, amely idővel súlyos egészségromláshoz vezet, míg végül Ellen az ágyból sem tud majd felkelni. Mind a ketten abban reménykedtek, hogy ez az idő még sokáig nem jön el.

Anyja aggasztó tüneteit megelőzően Audrey két éven át az egyre súlyosabb állapotba kerülő apja gondozásában segédkezett, egészen annak haláláig. Ennek köszönhetően Audrey korát meghazudtoló komolyságra és érettségre tett szert, és jóval idősebbnek tűnt a tizennyolc événél. Öt évig

gondozta a szüleit, ami végső soron a választási lehetőségeit is nagyban korlátozta. Születési betegsége idején szinte egyáltalán nem élt társasági életet. A barátait alig látta, és randevúzni is csak ritkán volt alkalma. Amíg az osztálytársai gondtalanul élvezték a középiskolás éveiket, Audrey-nak a korához képest súlyos felelősséget kellett magára vállalnia. Egyszerre volt szülei támasza és önkéntes ápolója.

A könyvek jelentették az egyetlen kikapcsolódást számára: az olvasás óvta meg a magány érzésétől, egyben menekvést kínált a hétköznapi valósága elől. A középiskolából már csak egy hét volt hátra, szeptembertől az ápolóképző iskolában folytatja a tanulást. Sohasem volt dédelgetett álma, hogy egyszer ápolónő legyen, de tisztában volt vele, hogy édesanyja milyen elhúzódozó, lassú leépülési folyamat elébe néz, Audrey pedig segíteni akart neki, gondoskodni róla, hogy amennyire csak lehet, meghosszabbítsa az életét.

Audrey soha nem érzett keserűséget amiatt, hogy éveket töltött először apja, majd anyja gondozásával. Sok mindenről lemondott a szülei kedvéért: a balettórákról, a sportról, a partikról és a vele egyidős lányok társaságáról. Csak néhányszor randevúzott egy fiúval, a szalagavatóját pedig végigidegeskedte, amiért olyan sokáig magára kellett hagynia az anyját, mígnem sűrű bocsánatkérések közepette korán hazament. Partnere akkor megértőnek mutatkozott, de többet nem kereste a lányt. Audrey tizennyolc éves korára komoly áldozatokat hozott a szüleiért, ám elfogadta, hogy ezzel tartozik nekik, és nem neheztelt miatta.

Audrey csinos, karcsú lány volt, hosszú sötét hajjal és finom arcvonásokkal. Komolyságot sugárzó égszínkék szemét állandóan anyján tartotta, attól félve, hogy elesik és megüti magát. Ez néhány-szor meg is történt, és mindnyájan tudták, hogy a jövőben bármikor újra megtörténhet. A Parkinson-kór ezzel jár, és Ellen betegsége az elmúlt két évben lassan, de folyamatosan súlyosbodott.

Audrey Annapolisban nőtt fel, ebben a takaros kis városban a Chesapeake-öböl partján. Apja régen hétvégenként vitorlázni vitte a két gyerekét. Audrey és Will a mai napig kihajóztak néha kicsiny vitorlásukon. A lány vakon bízott a bátyjában, és mind a ketten tapasztalt matrózok voltak. Audrey hősként nézett fel Willre. A fiú volt az egyetlen, aki olykor kizökkentette a szokásos kerékvágásból, amikor elvitte őt vitorlázni, vagy elmentek valahová vacsorázni. Will gyakran hozott magazinokat és kisebb ajándékokat a húgának. Audrey gyerekkoruk óta bálványozta a bátyját. A fiú szerette ug-ratni Audrey-t, és mindig megnevettette valamivel, amitől Audrey még a vállára nehezedő terhet is könnyebbnek érezte. Számára Will volt a tökéletes nagytesó.

Audrey-nak volt ugyan néhány barátnője az iskolában, de nem sok időt töltött velük, mert a tanítás után mindig rohant haza, hogy segítsen az anyjának. A barátságok ezért idővel megfakultak. Audrey szívesen találkozott volna a régi barátnői-vel, de számára a kötelesség volt az első, és másra nem jutott idő. Kiváló tanuló volt. Ellent váratlanul érte és meghatotta, amikor lánya úgy döntött, hogy ápolóképzőbe jelentkezik. Audrey szelíd, gondos-

kodó hajlamú volt, ezért az ápolónői szakma az anyja betegségétől függetlenül is vonzó volt számára. Függetlenül attól, hogy mi motiválta Audrey-t, Ellen meg volt róla győződve, hogy a lányából egy nap kiváló ápolónő válik. Volt érzéke az orvosláshoz, és a gondoskodás a természetéből fakadt.

Audrey-t elszomorította, hogy a repülős alapképzés miatt Willnek el kell mennie. Szerette a közelében tudni a bátyját. Minden könnyebbnek tűnt, amikor Will mellette volt. A fiú a kollégiumban lakott ugyan, de rendszeresen hazajárt, hogy együtt vacsorázzon a húgával és az anyjával, vagy hogy magával vigye a testvérét egy-egy órára, kiszakítva őt a mindennapok monotóniájából. Mindez rövidesen megváltozik. Ki tudja, hol állomásozik majd Will az alapképzést követően? A családjuk ezzel mintha megszűnne létezni. Az utóbbi időben bizonyos értelemben Will volt Audrey egyetlen barátja. Távozását súlyos veszteségként élte meg, ami tovább nehezíti az életét.

Audrey igyekezett elhessegetni magától ezeket a gondolatokat, miközben anyjának segített felöltözni a diplomaosztó ünnepélyre. Ellen csodásan festett a kékesszürke ruhában. A nappaliban, a díványon ücsörögve várakozott, amíg Audrey sietősen öltözködött. A lány piros pamutruhát kapott magára, és nem is volt tudatában, milyen elbűvölően néz ki. Segített Ellennek felállni, és ingatag, nehézkes léptekkel a bejárati ajtóhoz bicegni. Audrey végig erősen tartotta Ellen karját, majd besegítette az autóba.

Egyenesen az akadémiai kampuszra – vagy ahogyan mindenki emlegette: a Yardra – hajtottak.

Audrey nemrégiben szerezte meg a jogosítványt, és igen megfontolt sofőr volt. A minden tekintetben felelősségteljes lány különösen élvezte a vezetést, mert a szabadság érzetével töltötte el. A családi autó volánja mögött felnőttnek érezte magát. A két hölgy mosolyogva foglalta el a helyét, és várta, hogy elkezdődjék a diplomaosztó ünnepség.

Amikor Will a többi végzős diákkal együtt bevonult, szakasztott mása volt apjának: százkilencven centi magas, jóvágású, a válla széles, egyenes szőke haja gondosan nyírva. Fehér díszegyenruhát viselt. Kitűnő eredménnyel diplomázott, ami senkit sem lepett meg. A végzősök bevonulását az annapolisi zenekar kísérte. Maga Rooseveltnél elnök mondta a köszöntő beszédet, amit számos további beszéd követett. A diplomák átadása után a hagyományoknak megfelelően a végzősök harsány örömjongás közepette a magasba hajították a sapkáikat, aztán egymás vállát veregették, és egy kis ideig teljes volt a felfordulás. Az ünnepély végén valamennyien elénekelték a „*Navy Blue and Gold*” című dalt, és Audrey látta, hogy anyja könnyekre fakad. Megható pillanat volt ez mindkettőjük számára. Will arca valósággal sugárzott, amikor az ünnepség után megtalálta őket.

Will abban maradt a barátaival, hogy később még találkoznak. Kitámogatta anyját a parkolóba, és a Reynolds fogadóhoz hajtottak. Szinte minden asztalnál végzősök ebédeltek családjaik körében.

Ellen alig hitte el, milyen gyorsan elszálltak Will annapolisi évei. Férje akkor halt meg, amikor Will elsőéves volt. A következő három év szinte teljesen egybemosódott az emlékezetében, csak-

úgy, mint Audrey-éban, aki folyamatosan anyjáért aggódott, miközben igyekezett megtanulni, hogyan viselje Ellen gondját, és hogyan lássa el anyja egyre sokasodó szükségleteit. Willből hamarosan haditengerészeti pilóta lesz. Huszonkét éves volt, és pontosan úgy festett, ahogyan azt a nagykönyv az annapolisi frissdiplomások számára előírja. Ízig-vérig amerikai fiatalember volt: magas, délcég és sportos, ugyanakkor éles eszű, mosolygós és jószívú. Ellen és Audrey szemében Will maga volt a tökély, és Will apját is büszkeség töltötte volna el ezen a napon.

Ebéd után Will hazafurikázta anyját és húgát. Audrey látta Willen, hogy a legszívesebben már a barátai körében lenne. A végzősöknek nagy terveik voltak az estére, és Audrey azt is tudta, hogy Will találkozik azzal a lánnyal, akivel az utóbbi időben randevúztatott. Csodaszép helyi lány volt, de Will nem vette túl komolyan a dolgot. Szeretett jókat mulatni, és a tervei mostanában inkább a repülőgépek, semmint a nők körül összpontosultak. Könnyen ismerkedett, de gondosan ügyelt rá, hogy ne bonyolódjék bele túlságosan egyetlen kapcsolatba se. Az apja is óva intette ettől.

Will a haditengerészetnél tervezte megvalósítani a karrierjét, és még jó pár évig nem szándékozott megállapodni. Nem egy évfolyamtársa járt már jegyben, és a következő hónapokra jó néhány esküvő időpontját is kitűzték, de Will úgy vélte, hogy ebben az életkorban a házasság még inkább hátrány, mint előny. A következő pár évben biztosan nem akart még megnősülni. Alig várta, hogy végre elkezdhesse a repülőiskolát, és hogy a végén

megszerezze a hadnagyi fokozatot. És ez még mindig csak pályafutásának első állomása, ami reményei szerint éppolyan hosszú és fényes lesz, mint amilyen az apjái és a nagyapjái voltak.

Mostanában egyre több szó esett a fokozódó európai feszültségről, és arról, hogy talán a háború sem elképzelhetetlen. Mindenki biztosra vette azonban, hogy még ha ki is törne a háború, az Egyesült Államok ezúttal kimarad belőle. A legutóbbi háború alkalmával az ország megtanulta a leckét, és aligha követi el még egyszer ugyanazt a hibát.

Délután négy óra volt, amikor Will búcsút intett Ellennek és Audrey-nak. Előre szólt az anyjának, hogy későn ér majd haza, ne aggódjon. Willnek nagy féltucat buli volt a listáján, és egyiket sem akarta kihagyni. Egész életében erre a napra várt, és most minden percét ki akarta élvezni. Audrey tudta, hogy Will részegen jön majd haza, de így is azon lesz, nehogy felébressze őket. Csodálatos nap állt mögöttük. Audrey a bátyjára mosolygott, amikor az búcsúzóul arcon csókolta, és nem sokkal később elment.

A lányt egy pillanatra az irigység is elfogta, amiért Will ilyen szabadon járhat-kelhet. A férfiak helyzete merőben más volt, mint az övé. Will azt csinálhatott, amit akart. Audrey nőként sokkal kevésbé volt független, és ezen az sem változtatott volna, ha Ellen történetesen nem betegszik meg. Fiatal hajadonként Audrey sokkal szűkebb korlátok között élte az életét, mint Will, és ha egyszer majd férjhez megy, akkor sem lehet olyan szabad, mint a bátyja. Willből bármi lehetett, bármit megtehetett,

és oda ment, ahová kedve tartotta. A nőknek nem adatott meg ez a lehetőség.

Este Audrey és Ellen csendben megvacsoráztak a konyhaasztalnál. Ellent szemlátomást kimerítették a nap izgalmai és megpróbáltatásai. Hálás volt, amikor Audrey nyolc óra körül végre felkísérte a lépcsőn, és ágyba segítette. Pár perc múlva már az igazak álmát aludta. Audrey is visszavonult a szobájába, és hallgatta a házra boruló csendet. Valahonnan a távolból kutyaugatás hallatszott, és egy autó túlkölt. Elképzelte, ahogyan a végzős diákok partiról partira járnak a várost, és mulatnak. Az Annapolisi Akadémia elvégzése komoly teljesítménynek számított, afféle beavatás volt ez a felnőtt életbe. Audrey tisztában volt vele, hogy neki soha nem lesz része hasonló élményben: az egy hét múlva esedékes középiskolai évváró szóra sem érdemes, de három év múlva az ápolóképző diplomaosztója is szolid, hölgyeknek való összejövetel lesz csupán. Annapolis viszont hatalmas fegyvertény volt, amivel Will egy életre kivívta kortársai és felettesei elismerését.

Audrey tudta, hogy bármit ér el majd az életben, az soha nem lesz Will teljesítményéhez fogható, sem a saját szemében, sem a külvilág megítélése szerint. Azzal is tisztában volt, hogy milyen sokat jelent mindez Ellennek. Az arcán elégedett mosolylyal aludt el. Willnek sikerült megcsinálnia: valóra váltotta apjuk álmát. Will kisfiú kora óta tudta, mit várnak el tőle, és egy pillanatra sem bizonytalánosodott el. A haditengerészet lesz az élete, a repülés pedig a szenvedélye. A Parker családban ez mindig is így volt, és Will megfelelt az elvárásnak.

Ahogy Audrey elment Will annapolisi diplomaosztójára, Will is elment Audrey gimnáziumi évvizsgájára. A jóképű fiú valósággal kimagaslott a tömegből, és büszkén feszített egyenruhájában. Ő vigyázott anyjukra, amíg Audrey a diplomaátadó szertartáson vett részt. Ellen nem érezte jól magát aznap, így a közös ebéd szóba sem jöhetett. Az előadóterembe menet kétszer is kis híján elesett, ezért az ünnepség után egyenesen hazamentek, hogy az idős hölgy lepihenhessen.

Audrey váltig hajtogatta, hogy ő egyáltalán nem bánja a dolgot, Willt azonban zavarta, hogy a húgát nem ünnepelték meg méltóképpen. Audrey-nak épp csak arra volt ideje, hogy kutya-futtában búcsút intsen a barátainak, és már sietett is anyjához. Az osztálytársnői szinte egytől egyig étterembe mentek a családjukkal, ahogyan azt Parkerék is tették Will diplomaosztójának napján, de Ellen ezúttal túl gyenge és erőtlén volt az éttermi ebédhez. A többi lány szívélyesen búcsúzott el Audrey-tól, de ő tisztában volt vele, hogy már évek óta nem tartozik igazán közérjük, hiszen szinte sohasem tudott elmozdulni az anyja mellől. Audrey önként és dalolva hozta meg ezt az áldozatot, és Will őszintén csodálta őt ezért.

Will és Audrey csendben beszélgettek a konyhában. Will itt talált rá a húgára, amint a lány fodros fehér ünneplőruhájában, százsorszépekkel a hajában tett-vett, miután egy tálcán ételt vitt fel az anyjának. Audrey ártatlannak és fiatalnak tűnt, mint akinek semmi gondja ezen a világon. Mindig derűlátón állt az élethez, soha nem adta át magát az önsajnáltnak.

– Jól vagy? – kérdezte Will gyengéden. Audrey mosolyogva bólintott. Willnek is feltűnt a húga szépsége, és remélte, hogy egy nap neki is mozgalmasabb lesz az élete. – Sajnálom, hogy nem tudunk elvinni ebédelni – tette hozzá őszinte bűnbánattal.

– Semmi baj. Egyáltalán nem bánom. – Audrey valóban higgadtnak és kiegyensúlyozottnak látszott. – Anyu nem érezte jól magát az elmúlt pár napban. Szerintem az új gyógyszer egyáltalán nem használ. – Szinte minden elérhető orvosságot kipróbáltak már, de eddig egyik Parkinson-kór elleni gyógyszer sem bizonyult igazán hatásosnak.

– Aggódok, mi lesz veled, ha elmegyek – mondta csendesen Will. Szerette volna, ha Audrey-nak is lehetne saját élete, de anyjuk betegsége túlságosan súlyos volt.

– Megleszünk – nyugtatta meg Audrey a bátyját. Már meg is bíztak egy ápolónőt, aki naponta kétszer jön majd Ellenhez, amíg Audrey az új iskolában van. Apjuk előrelátó módon évekre elegendő megtakarítást halmozott fel, és az özvegyi nyugdíjat is megkapták utána, amiből szép házra, Audrey iskoláztatására és minden szükségletükre futotta. – Hiányozni fogsz, de nem ücsöröghetsz itthon egész hátralévő életedben – mondta tárgyilagosan Audrey, és ezzel mind a ketten egyetértettek. A család már sosem lesz együtt úgy, mint régen, és Will sem lesz a közelben, amikor szükség lenne rá. Will felnőtt, és nemsokára pilótaként éli az életét a haditengerészetnél. Ennél felnőttesebb dolgot egyikük sem tudott volna elképzelni. Apjuk abban reménykedett, hogy a fia repülőir iránti szenvedélye idővel elhalványul, és egy hadihajó kapitányaként járja

majd a tengereket. De Will szíve a repülőgépekért dobogott, és eltökélte, hogy valóra váltja az álmát. Anyja és a húga pedig mindenben támogatta őt.

Will nagyon jól tudta, hogy előbb-utóbb eljön az idő, amikor Audrey már nem tud majd egyedül megbirkózni Ellen betegségével, de egyelőre még nem tartottak ott. Mindannyiuk érdekében remélte, hogy ez még a távoli jövő zenéje. Willt mélyen elszomorította Ellen állapotának folyamatos romlása, és fájdalmas volt látni, ahogyan a mozgása évről évre egyre korlátozottabbá vált. Úgy vélte, végtenül nemes gesztus Audrey részéről beiratkozása az ápolóképzőbe, hogy még hatékonyabban tudjon gondoskodni Ellenről, de Audrey már csak ilyen volt. Mindig önzetlenül cselekedett, és a családjáért kész volt mindenről lemondani. Fiatalságát is feláldozta értük, mégsem panaszkodott soha. Audrey számára a pohár mindig félig tele volt. A kihívásokat töretlen lelkesedéssel és szeretettel igyekezett legyőzni, ami Willt soha nem múló csodálattal és hálával töltötte el.

Audrey évvárója után két héttel Will Floridába utazott, hogy megkezdje az alapozó kiképzést. Mivel nem volt ideje rendszeresen hazatelefonálni, csak nagy ritkán hallgatott magáról, de a beszámolóit mindig lelkesnek, már-már euforikusnak hatottak. Imádta, amit csinált, és élvezte, hogy végre mindent megtudhat a repülőgépekről és az irányításukról. Az álma ezennel valóra vált.

Ellen arra buzdította Audrey-t, hogy július és augusztus folyamán minél több időt töltsön a volt osztálytársaival, mielőtt végleg megszakad velük

a kapcsolat, de sokan családotul elutaztak, vagy a nyaralóikba költöztek, és a munka ünnepeig már nem is tértek vissza. Néhányan az évváró után rögtön férjhez mentek. Audrey azt tervezte, hogy egyik-másik lánnyal felveszi a kapcsolatot, és ősszel újra találkoznak. Addig pedig egyedül is remekül elfoglalta magát, ami a könyveinek és az anyjával kapcsolatos teendőknek köszönhetően egyáltalán nem jelentett neki gondot.

Amikor Audrey rá tudta venni Ellent, hogy tartson vele, úszni ment a közeli klubházba, ahova a tagsági igazolványuk szólt. Audrey-nak néha még a medencébe is sikerült becsalogatnia anyját, aki mindig jobban érezte magát utána. A lány időnként hosszan, óvatos mozdulatokkal masszírozta Ellent. Olykor még vásárolni is elmentek, hogy beszerezzenek néhány dolgot, amire Audrey-nak szüksége lehetett az új iskolában. Augusztus végén, szeptember elején Audrey egyre izgatottabban várta, hogy kezdetét vegye a nagy kaland az ápolóképzőben, még ha ez a kaland távolról sem lesz olyan lélegzetelállító, mint Willé a vadászrepülőkkal. Will először a haditengerészet által tervezett, dupla szárnyú N3N Canary típusú gépen gyakorolt, amit a fiú csak „Sárga veszedelemként” emlegetett, nyár végére azonban már komolyabb repülőgépeket is kipróbálhatott. A haditengerészet célja az volt, hogy elsőrangú pilótákat képezzen.

Audrey is izgalommal várta, mit tartogat számára a jövő. Az új iskolában nem csupán azt tanulja majd meg, hogyan gondoskodhat még jobban az anyjáról. Profi ápolónő lesz belőle, ha ő is úgy akarja, és különösen izgalmasnak találta, hogy menet

közben annyi új emberrel ismerkedhet meg. És nem ám holmi nyegle csitrikkel, hanem elkötelezett fiatal nőekkel, akiknek komoly céljaik vannak az életben.

Amikor először látta őket az iskolában, Audrey-t valóban lenyűgözte, milyen érettek az osztálytársai. Az első félév nagy részét még az osztályteremben tölti majd, akárcsak Will tette annak idején, akinek először el kellett sajátítania az aerodinamikát és a navigációhoz szükséges bonyolult számítások minden csínját-bínját. Audrey azonban már az első félév során is találkozni fog betegekkal, igaz, ekkor még szigorú felügyelet mellett.

Amikor Audrey az első tanítási napon körbepillantott az osztályteremben, mindjárt ki is szúrta őt-hat olyan lányt, akikkel szívesen megismerkedett volna. Úgy látta, mindenki idősebb, mint ő, és sokkal tanultabbak nála. Hirtelen jelentéktelennek és zöldfülűnek érezte magát, aki mit sem tud az életről. Amikor a mellette ülő lányt vette szemügyre, szinte a pánikroham kerülgette. Gyönyörű, büszke tartású fiatal nő volt. Szürke gyapjúszoknyát, hófehér blúzt és egyszerű, fekete magas sarkú cipőt viselt. Inkább tűnt irodai titkárnőnek, mint leendő ápolónőnek. Hatalmas kék szeme volt, arcát selymes, szőke fürtök keretezték, haját szoros kontyba fogta össze.

Audrey anyja régi sötétkék kosztümjét viselte, amit még tizenhat éves korában kapott tőle kölcsön, hogy legyen mit felvennie, amikor az osztállyal megnézték a *Hattyúk tavát* Baltimore-ban. Ellen utóbb megengedte, hogy Audrey megtartsa a ruhát. Audrey felvette a gyöngysort is, amit

nemrég kapott Ellentől a tizennyolcaik születésnapjára, mintegy a felnőtté válás szimbólumaként. A gyöngysor jelezte, hogy Audrey nővé érett, és nem gyermek többé.

Audrey a szeme sarkából padtársnőjére pillantott, aki visszamosolygott rá. Az első szünetig nem szóltak egymáshoz, a szünetben azonban a szőke lány barátságos tekintettel fordult hozzá.

– Szia! Lizzie Hatton vagyok Bostonból. Te honnan jöttél? – A lányok közül néhányan helyiek voltak, sokan azonban messzi földről érkeztek.

– Innen. Világéletemben itt éltem – felelte szégyenlősen Audrey.

– Az én családban mindenki orvos vagy ápolónő. A bostoni ápolóképzőbe nem sikerült bejutnom, így itt kötöttem ki. – Lizzie szemlátomást kissé zavarba jött, amikor ezt mondta. A gimnázium utolsó évében romlott a teljesítménye, mert inkább a szórakozáson járt az esze, és kisebb gondja is nagyobb volt az ápolóképzőnél. Megemlítette, hogy a kollégiumban lakik.

– Én tengerészcsaládból származom – mondta Audrey széles mosollyal. – Az apám sorhajókapitány volt, a nagyapám altengernagy, a bátyám pedig pilóta a haditengerészetnél.

– Izgalmasan hangzik. És anyukád mit csinál? – Audrey nagy hatást gyakorolt Lizzie-re, aki úgy érezte, újdonsült barátnője sokkal higgadtabb, lazább és összeszedettebb, mint ő.

– Semmit. Nagyon beteg. De előtte sem dolgozott.

– Az én anyukám ápolónő. Az apám orvos, ahogy a nagyapám és a nagybátyám is. Az idősebb

bátyám a Yale orvosi karára jár, a fiatalabb pedig a Bostoni Egyetem orvosi előkészítőjére. Én is orvosi egyetemre akartam menni, de a szüleim teljesen kiakadtak. Apám szerint ápolónő még lehetek, de az orvosi pálya nem nőknek való. Hiába mondtam, hogy ez elavult gondolkodásmód. Szerintük az lenne a legjobb, ha szépen férjhez mennék és gyerekeket szülnék. Az ápolónőképzővel elfoglalhatom magam, amíg ki nem fogok egy megfelelő férjjelöltet – dohogott Lizzie.

– Anyukáddal is ez történt?

– Többé-kevésbé. De ő nem így adná elő. Miután a szüleim összeházasodtak, anyám besegített az apám magánrendelőjében, egészen addig, amíg meg nem születünk. Akkor hagyott fel a munkával, amikor a bátyám, Greg megszületett. De anyám a mai napig heti kétszer egy kórházban önkénteskedik. Szürke ruhás ápolónő a Vöröskeresztnél.

– És miért nem engedik, hogy orvosi egyetemre menj? – Audrey sehogyan sem értette a dolgot. Érdekes lánynak találta Lizzie-t, és izgalmas volt végre olyasvalakivel beszélgetni, aki vele egykorú. Mióta a szülei megbetegedtek, nem volt alkalma szoros barátságot kötni senkivel.

– Szerintük túl sok idő megy el egy nő életéből, mire elvégzi az orvosi egyetemet. Meg aztán nincs az a férfi, aki feleségül venne egy olyan nőt, akinek saját munkája vagy karrierje van. Ami talán igaz is. Könnyen lehet, hogy ha elvégezzük az ápolóképzőt, a végén mind a ketten vénlányok maradunk – mondta nevetve Lizzie. Szóki-mondó természete és éles esze igencsak imponált Audrey-nak.

– De hiszen apád is elvette anyádat, pedig ápolónő volt.

– Szerintem anyám sosem tekintette a munkáját életre szóló hivatásnak – vélekedett Lizzie. – Csak amíg férjhez nem megy.

– Én azért vagyok itt, hogy megtanuljam a lehető legjobban ellátni anyámat. Parkinson-kórja van – árulta el Audrey. Végtelenül élvezte ezt a bensőséges beszélgetést.

– Komolyan hangzik – jegyezte meg Lizzie. – Akkor nem is akarsz hivatásos ápolónő lenni? – Lizzie kissé korlátoltnak találta ezt a hozzáállást. Most, hogy Audrey hangosan kimondta, maga is így érezte. De anyja iránti odaadását nehéz lett volna elmagyarázni egy kívülállónak. Apja öröksége lehetővé tette, hogy soha ne kelljen pénzt keresnie, ha megfelelően gazdálkodnak vele. Márpedig sem Audrey, sem Ellen nem élt nagylábon.

– Eldöntöm majd, amikor elvégezzük az iskolát. Attól is függ, anyám milyen állapotban lesz akkor. – Mindketten tudták, hogy a következő években Ellen állapota tovább romlik majd.

Együtt ebédeltek az iskola büféjében, és sok más csoporttársukkal is megismerkedtek. Lizzie tizenkilenc éves volt, Audrey-nál egy évvel idősebb, de akadtak lányok, akik még náluk is jó pár évvel idősebbek voltak.

Tanítás után Audrey rögtön hazarobogott anyjához. Az ápolónő, Mrs. Beavis a megbeszéltek szerint kétszer is eljött megnézni, minden rendben van-e Ellennel, és ebédet is készített neki. Ellen kitörő örömmel fogadta az iskolából hazatérő lányát, és mindenről alaposan kifaggatta. Egyelőre semmi-

lyen eget rengető dolog nem történt. Mindenki kapott egy könyvet, amely részletesen leírta a kórházi eljárásrendet. A következő napra meg kellett tanulniuk, milyen alapvető eszközök szükségesek egy vakbélműtét elvégzéséhez. A képzés végére az összes eszközt és szabályt megismerik majd.

– Szívesen lennék sebészeti ápolónő – mondta Lizzie korábban, amikor megkapták a házi feladatot.

– Én rettegnék, hogy elszúrok valamit – vallotta be Audrey. – Talán a gyermekgyógyászat lenne nekem való. Majd ha már nem kell anyámról gondoskodnom – tette hozzá. Elszorult a szíve, hiszen erre csak Ellen halála után kerülhet majd sor. A Parkinson-kórra nem volt gyógymód, és Ellen állapota nem fog javulni, csak romlani. Audrey azonban eltökélte, hogy az utolsó pillanatig kitart mellette.

Ellen aznap olyan jól érezte magát, hogy este ő főzte a vacsorát. Egy röpké pillanatra olyan volt minden, mint a régi szép időkben, a betegség kezdete előtt, bár Ellen most is nagyon le volt gyengülve. Audrey mesélt Lizzie-ről és a családjáról, ahol mindenki egészségügyi pályát választott, Ellen pedig itta a szavait. Ellent néhanapján meglátogatta ugyan egy-egy régi barát, de általában nem volt mivel elfoglalnia magát. Az állapota is erősen ingadozott. Egyik nap elég erősnek érezte magát, hogy elkísérje Audrey-t valahová, vagy hogy beüljenek egy étterembe ebédelni, míg más napokon jártányi ereje sem volt. A gyógyszerek hatását sem lehetett kiszámítani. A Parkinson-kór ellen használatos orvosságok mintha még kísérleti stádiumban lettek volna. A járás valóságos kihívássá vált. Ellen apró,

bizonytalan lépésekkel próbált előreevickélni, és minden erejét össze kellett szednie, hogy haladjon.

Audrey és Will döbbenten látták, hogy Ellen állapota mennyit romlott az elmúlt két és fél év alatt. Mielőtt diagnosztizálták a Parkinson-kórt, a gyerekek arra gyanakodtak, hogy pszichológiai reakcióról van szó csupán, amit apjuk halála váltott ki Ellennél. A betegség kilátástalansága és az a tény, hogy semmit sem tehetnek ellene, valósággal lesújtotta őket. Franciaországban kísérleteztek ugyan néhány újabb keletű módszerrel, de egyik sem bizonyult hatásosnak. Az orvosok néhány esetben sebészeti beavatkozással is próbálkoztak, ám ezek sem hoztak jelentős javulást a betegek állapotában. Ellennek nem maradt más választása, együtt kellett élnie ezzel a helyzettel.

Ellen bátran nézett szembe a betegségével, Audrey pedig megfogadta, hogy minden erejével azon lesz, hogy támogassa anyját, és a lehető legjobb életminőséget biztosítsa számára. Ellen gondozása mindenestül Audrey-ra hárult, nem pedig Will-re. Tőle mindenki azt várta, hogy érettségi után rögtön megkezdje a haditengerészeti pályafutását. Kezdetől fogva ez volt a terv, és ezen Ellen betegsége sem változtatott. Audrey számára viszont merőben új helyzetet teremtett ez a fejlemény, ő ugyanis eredetileg úgy tervezte, hogy főiskolára megy. Most azonban az ápolóképző bölcsebb döntésnek tűnt, hiszen így lehetett leginkább anyja hasznára. Audrey elhatározta, hogy mindenestül a tanulásnak szenteli magát.

Lizzie Hatton számára viszont az ápolóképző szükségmegoldás volt csupán, sovány vigasz, ami-

ért nem mehetett orvosi egyetemre a fivéreihez hasonlóan. Audrey azonban jókedvre derítette. A második tanítási hét végén, vasárnap Audrey meghívta Lizzie-t vacsorára. Ellen kellemes fiatal hölgynek találta a lánya újdonsült barátnőjét. Vacsora után a lányok rendet raktak a konyhában, aztán Audrey szobájában trécseltek és vihorásztak, ahogyan azt a korukbeli lányok szokták. Audrey végtelenül örült bimbózó barátságuknak. Lizzie is boldog volt, hogy igazi, családias közegben töltheti az estét. Maga is összetartó családból származott, és nagyon hiányoztak neki a szerettei, különösen a két bátyja, Greg és Henry, akik imádták őt ugyan, amikor otthon voltak. Audrey és Ellen otthonában meleg fogadtatásban részesült, ami nagyon jólesett neki.

Lizzie-nek feltűnt Will egyenruhás fotója Audrey íróasztalán, és alaposan szemügyre vette.

– Azta! Eszméletlen pasi. Ki ez? A barátod?

Audrey elnevette magát.

– Soha nem volt barátom – vigyorgott Lizzie-re.

– Ő Will, a bátyám.

– És hol van most? – firtatta Lizzie.

– Repülő kiképzésen. Nemsokára műveleti kiképzésre küldik Nevadába, vagy Új-Mexikóba, vagy tudom is én, hova, aztán meg Hawaiiira vezénylik, hogy megtanulja, hogyan kell landolni egy repülőgép-hordozón.

– És van barátnője?

– Nincs. Will a repülőgépeiért rajong. Másan sem jár az esze. Apám inkább a hadihajókra bukkott. Will a repülőgépek szerelmese. Amúgy nagyon hiányzik a bátyám. – Audrey egy pillanatra

elábrándozott, aztán a barátnőjére mosolygott. Átvillant az agyán, hogy Willnek vajon tetszene-e Lizzie, vagy túl fiatalnak tartaná. Végére is a kishúga barátnője. Lizzie azonban feltűnően csinos lány volt bársonyos, szőke fürtjeivel és égszínkék szemével. Magasabbra nőtt Audrey-nál, és az alakja is maga volt a tökély. Sportos alkatát annak köszönhetette, hogy fiatalabb korábban rengeteget sportolt a fivérel. A nők mindig is körülrajongták Willt, aki sok szép lányt az ujja köré csavart a gimnáziumi és akadémiai évei alatt, de komolyabb kapcsolatba soha nem bonyolódott. A repülés mindennél fontosabb volt számára, és egyelőre nem akarta, hogy egy kapcsolat elvonja a figyelmét.

Az ápolóképző első évében Audrey és Lizzie rengeteget tanult jövőbeli szakmájáról. Mindketten jó tanulók voltak, és segítették egymást a vizsgákra való felkészülésben. Már néhány hónap elteltével elkezdhettek igazi betegek mellett dolgozni, és mind a ketten büszkén viselték az iskola uniformisát. Három hónap után kapták meg első keményített vászon fejkendőjüket. Mindketten igen komolyan vették a tanulmányaikat.

A tavaszi szünetben Lizzie egy hétvégére meghívta Audrey-t magukhoz Bostonba. Audrey egy darabig vacillált, mert nem akarta egyedül hagyni anyját, de Mrs. Beavis beleegyezett, hogy arra a két napra odaköltözik Parkerékhez. Ellen állapota stagnált egy ideig, azután viszont csúnyán megfázott, ami több mint egy hónapra ágyhoz kötötte. Ellen sokat veszített az erejéből, a mozgása pedig még korlátozottabbá vált. Valahányszor megbetegedett, a Parkinson-kór tünetei is súlyosbodtak.

Az első tanévet követő nyáron Ellen elég jól volt ahhoz, hogy Audrey-val egy hetet a tengerparton töltsenek, ami sokat javított a kedélyállapotán. Will is kimenőt kapott, és pár napra csatlakozott hozzájuk. Csodálatos érzés volt, hogy újra együtt lehetnek.

Lizzie is hazautazott, hogy a nyarat a családjával töltsse maine-i házukban. Augusztusban aztán mindkét lány kipihenten tért vissza Annapolisba, készen arra, hogy megkezdjék a második évüket az ápolóképzőben. Mindketten kórházi gyakorlaton voltak, de általában eltérő beosztás szerint dolgoztak. Audrey egy hónapot töltött a szülőszobán, amíg Lizzie az ortopédián tanult, onnan pedig egy rövid időre a gyerek- és újszülöttszóra került. Addigra Audrey már a tuberkulózisos betegeknel teljesített szolgálatot. A képzésük során az orvoslás legkülönbözőbb ágazataival ismerkedhettek meg. Mire elvégzik az iskolát, eldönthetik, hogy kórházban akarnak-e dolgozni, vagy orvosi praxisban, esetleg magánápolóként, ami nem sokban különbözött attól, ahogyan Audrey az anyjáról gondoskodott. Audrey elsajátított néhány új fogást és módszert, amivel könnyíthetett Ellen mindennapjain, amiért anyja hálás is volt neki. Ellent lenyűgözte, hogy a lánya mennyi mindent megtanult az iskolában.

Lizzie különösen derűs hangulatban volt, amikor visszatért Annapolisba és újra beköltözött az iskola kollégiumába. Rövid, önfeledt nyári románcot tudhatott maga mögött idősebbik bátyja egyik régi haverjával. A fiú nyári gyakorlatra érkezett Bostonba, és hétvégenként ő is leruccant Maine-be,

ahol a családja élt. Nem volt komoly kapcsolat, és mind a ketten úgy vélték, hogy egy távkapcsolatot túl körülményes fenntartani, ezért nem is próbálkoznak vele. A fiúnak még egy év volt hátra az egyetemről Dartmouthban, és az volt a terve, hogy diplomázás után egy banknál helyezkedik el. Kedves srác volt, és kellemes perceket töltöttek együtt, de ez a kapcsolat nem hosszú távra szólt.

Lizzie nem volt teljesen biztos benne, hogy diplomázás után szeretne-e visszatérni Bostonba. Néhányszor felvetette Audrey-nak, hogy ha találna munkát New Yorkban, szívesen odaköltözne. Szerette volna megismerni a Bostonon kívüli világot. Időnként Kalifornia is szóba került, de az olyan távolinak tűnt, akár egy másik bolygó. Előbb még amúgy is be kellett fejeznie az annapolisi ápolóképzőt, az életre szóló döntések meghozatala addig még várhatott. Audrey azonban csodálta barátnője kalandvágányát. Lizzie gyakran mondogatta, hogy szülei ugyan megtilthatták neki, hogy orvosi pályára lépjen, mégsem láncolhatják élete végéig Bostonhoz. Bostonban meglehetősen kiszámítható élet várna rá: néhány év egy kórházban vagy magánrendelőben, házasság az első szóba jöhető férfival, aztán jöhetnek a gyerekek. Lizzie többre vágyott ennél. Audrey szemében Lizzie előtt rengeteg lehetőség állt, míg neki nemigen volt más választása, mint hogy otthon marad, és az anyjáról gondoskodik.

Egyik lány sem volt különösebben lázadó típus. Mindkettejükkel szemben az volt az elvárás, hogy zokszó nélkül kövessék a családi hagyományokat. Olykor, amikor Lizzie Parkeréknél aludt, a két lány

éjszakába nyúlón beszélgetett ezekről a dolgokról. Lizzie nem akart olyan életet, amiben minden a szülei kívánalmai szerint van elrendezve. Azt már sikerült megakadályozniuk, hogy orvosi egyetemre mehessen, és ezzel valóra váltsa leghőbb vágyát. Megmaradt mozgásterét azonban nem óhajtotta feladni, beleszólást akart a saját sorsa alakításába.

A tanév első napján Európában kitört a háború. A lányok érdeklődéssel követték az eseményeket, de nem aggódtak különösebben, ugyanis a Fehér Ház kellően világossá tette, hogy az ország kima-rad a háborúból. Rooseveltnél elnök megnyugtatta az amerikai közvéleményt, hogy az Egyesült Államok még egyszer nem bonyolódik bele egy európai konfliktusba. A tengerentúlról érkező hírek azonban így is aggasztók voltak. Amikor Will hazatért a hálaadásra, arról beszélt, mennyire sajnálja, hogy Amerika mindenáron ki akar maradni a háborúból. A fiú ekkor még mindig csak zászlós rangban volt, de rendelkezett már némi műveleti tapasztalattal, és a legszívesebben már indult volna az európai frontra.

Lizzie a szülei beleegyezésével Parkeréknél töltötte a hálaadást. Will azonnal levette a lábáról a lányt. A fiú magas volt, jóképű, fess és izgalmas, aki a huszonhárom évével, egyenruhájában olyan volt Lizzie számára, mint egy filmsztár. Lizzie húszéves volt és feltűnően csinos, de Will ugyanúgy kezelte őt, mint a húgát. Úgy tréfálkozott mindkettőjükkel, ahogyan egy gyerekkel szokás. Ellen és Audrey magukon kívül voltak az örömtől, hogy viszontláthatják Willt, akit nem sokkal korábban helyeztek át a San Diegó-i Haditengerészeti

Repülőállomásra, Kaliforniába. A szerelmi életéről nem nyilatkozott, húga hiába nyaggatta a kérdéseivel. Audrey persze így is sejtette, hogy Will nagyjából azzal flörtölget, akivel csak akar, ha épp kedve szottyán rá, és az ideje is engedi.

Továbbra is a repülés volt a legfőbb szenvedélye, és minden figyelmét erre összpontosította. Ekkoriban éppen egy North American SNJ típusú repülőgéppel repült. Ezen az egymotoros gyakorló vadászgépen két ülés volt, egy a pilótának, egy pedig az oktatónak. Bizsergető érzés volt vezetni, és Will imádta minden percét.

Mielőtt Will vasárnap este távozott, hogy visszatérjen a támaszpontjára, csendes, komoly hangvételű eszmecsere folytatódt Audrey-val anyjuk állapotáról. Meghitt és jó hangulatú családi hétvégét tudhattak maguk mögött, és Lizzie boldog volt, hogy a részese lehetett. Úgy tűnt, Parkerék jobban kijöttek egymással, mint Lizzie a szüleivel, habár ő és a két bátyja szintén nagyon közel álltak egymáshoz.

Látogatása során Willnek feltűnt, hogy Ellen már nem képes ültéből segítség nélkül felállni. A karjai sokat gyengültek, a járás pedig egyre nagyobb nehézséget okozott számára.

– Őszintén, szerinted hogy van anya? – kérdezte Will mély aggodalommal a hangjában. Szomorú volt látni, ahogyan a betegség egyre jobban maga alá gyűri Ellent, aki egyre kevésbé volt képes az önálló cselekvésre. Will azt is látta, hogy mi vár még Audrey-ra, de a lány egyáltalán nem panaszkodott. Mindketten azt szerették volna, hogy anyjuk még sok-sok évig köztük lehessen, de előbb-utóbb eljön

az idő, amikor Audrey-nak az egész életét alá kell rendelnie az anyjáról való gondoskodásnak. Máris nagy hasznát vette annak a tudásnak, amire az ápolóképzőben tett szert.

– Magad is láthatod. Nemsokára tartósan kerekesszékekbe kényszerül. Alig tud már járni, és állandóan elesik. – Ellen aznap reggel is kiesett a kerekesszékéből, pedig el sem hagyta a hálószobáját. Audrey azon tűnődött, vajon mikor jön el az ideje, hogy Ellent az egyetlen földszinti hálószobába, Will egykori szobájába költöztessék. A lépcsőzéssel már nem tudott megbirkózni. – Nagyon igyekszik egyedül megoldani mindent, amit csak tud. De a keze feletti kontroll sokat romlott az elmúlt egy évben – mondta Audrey a lehető legnagyobb tapintattal. Tudta, hogy Willnek milyen nehezebbre esik ilyen állapotban látni Ellent.

– Anya nagyon szerencsés, hogy te itt vagy neki – mondta elfúló hangon Will. Mindketten tudták, hogy a betegség idővel a légzést is érinteni fogja, és hogy egyetlen nátha is végzetes lehet, ha tüdőgyulladássá fajul, ami nagyon is könnyen megtörténhet.

– Mindent meg kell érte tennünk, amit csak tudunk, amíg csak lehet. Másfél év múlva befejezem az ápolóképzőt, és állandóan itt lehetek mellette. – Audrey belelendült a tanulásba, és nagyon megszerette az ápolóképzőt. Már nem csupán az érdekelte, aminek hasznát vehette az anyja gondozásában. Úgy érezte, megtalálta a neki való hivatást, ahogyan Will is megtalálta a magáét a repülésben. Az ápolónői munka igazi szenvedélyévé vált, míg Lizzie titkon még mindig orvos akart lenni, nem

csak egyszerű nővér. Ugyanakkor Lizzie is sokkal nagyobb örömét lelte az iskolában, mint azt eredetileg gondolta, és kettejük barátsága még élvezetesebbé tette a tanulást.

– Ha úgy látod, hogy haza kell jönnöm anyához, ugye szólsz... ha... ha igazán komolyra fordulna az állapota... – mondta Will. Audrey tudta, Will attól retteg, hogy nem tud majd elbúcsúzni Ellentől, amikor eljön az idő.

– Még szép – felelte Audrey. Megölelték egymást, tudván, hogy talán már nincs is olyan messze a nap, amikor csak ketten maradnak egymás számára. Szívszaggató volt belegondolni is.

Este Ellen sírva búcsúzott el a fiától. Will és Audrey is elmorzsoltak egy-egy könnycseppet. Lizzie addigra már visszament a kollégiumba. A lány teljesen Will hatása alá került. Keserűséggel töltötte el, hogy Will szemlátomást kislányként tekintett rá. Lizzie egyenrangúnak tartotta magát vele, és arra vágyott, hogy a fiú meglássa benne a végzet asszonyát. Tény, hogy amíg ők ebben az álmos kisvárosban éldegéltek, Will előtt kitérült az egész világ, ami a haditengerészet pilótájaként szó szerint a lábai előtt hevert. Olyan életet élhetett, amilyenről a legtöbb fiatal férfi álmodozik. Szabad volt, a legmenőbb vadászgépeket vezethette, a társai csodálták és irigyelték, és a legszebb lányok közül válogathatott.

A korszellemnek és a körülményeknek megfelelően ez az élet merőben különbözött attól, ami a hűgára várt, aki kötelességtudattól vezérelve beteg édesanyja gondozásának szentelte az életét. Audrey-nak az volt a szerencséje, hogy ő is rátalált

a szenvedélyére. Az ápolónői hivatás mindenestül rabul ejtette. Az, hogy még az édesanyja gondozásában is hasznát veheti, csak hab volt a tortán, de már nem ez volt az egyetlen oka, amiért az iskolába járt. Megtalálta az életcélját és a helyét a világban. Akkor volt elemében, amikor végre felvehetette az egyenruháját és a fejkendőjét. Will ugyanezt érezte, amikor elfoglalta a helyét a pilótafülkében, és felszállt a magasba.

Második fejezet

Lizzie és Audrey csak akkor csodálkoztak rá az idő múlására, amikor mind a ketten lediplomáztak. Egy szemvillanás alatt elröppent ez a három év. Audrey huszonegy éves volt, Lizzie huszonkettő, és most hirtelen itt álltak felnőtt nőként és hivatásos ápolónőként az iskola takaros, halványkék egyenruhájában és hófehér, keményített fejkendőben. A diplomaosztó ünnepségen megkapták az apói jelvényüket is. A mindennapjaik azonban nem sokban változtak azután sem, hogy megszerezték az ápolónői képesítést. Lizzie továbbra is randevúztatott, de egyik fiatalemberrel sem találkozott néhány alkalomnál többször. Egykori gimnáziumi osztálytársnői közül már jó páran férjhez mentek, sőt néhányuknak az első gyereke is megszületett. Lizzie úgy érezte, ő még nem áll készen erre. A saját életét akarta élni, mielőtt végleg megállapodna. Három éven át éjt nappallá téve tanult, és most végre élvezni akarta az életet.